

A painting of a tree with a bird's nest, red apples, and white flowers. The tree trunk is dark brown and textured. The leaves are bright green and yellow. A bird's nest is visible in the upper part of the tree. In the lower left, there are three red apples. In the lower right, there are two white flowers with yellow centers.

BUKVICE

13

Osnovna šola bratov Polančičev
Maribor

BUKVICE 13

**ZBORNIK LITERARNIH IN LIKOVNIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR**

**SAMOZALOŽBA
Maribor 2014**

Spoštovani učenci! Spoštovani mentorji!

V srcu, če je ta pravo, je zmeraj prostora
za mnogo (tisoč in več) lepih stvari,
ki jih ljubiti mora
vse, kar živi.
(Tone Pavček)

Če je naše srce ta pravo, potem bo v njem vedno dovolj prostora za medsebojno spoštovanje, razumevanje, toplino, rahločutnost, obzirnost, zadovoljstvo in ljubezen. Če je naše srce ta pravo, potem bomo znali poiskati odgovore na vprašanja: Smo srečni? So drugi ob nas srečni? Kako smo srečni? Kaj še moramo storiti za svojo srečo in srečo drugih? Prav vsak dan je pomemben za srečo. Velikokrat hitimo in si ne vzamemo časa, da bi se ustavili ter pretehtali svoje želje, hotenja, občutke in odnose. Ponavadi se ustavimo šele takrat, ko je za marsikaj že prepozno. To se dogaja tudi meni, tebi, mojemu prijatelju, tvojemu prijatelju, našim najbližjim ...

Letos smo temo Bukvic posvetili mednarodnemu letu družine. Z velikim veseljem sem odprla nove Bukvice. Ob prebiranju vaših prispevkov sem spoznala, da dobro veste, kaj je prava družina, pravi dom. Zapisali ste, kakšno družino si želite. Da, takšno si želimo vsi. Potrudimo se za družinsko srečo. Za prispevke čestitke učencem in njihovim mentorjem.

Brigita Smogavec, ravnateljica

Alen Križman, 1. a, Zoja Purgaj, 1. a, Enjo Fras, 1. a, Katarina Kocbek, 1. a

MEDNARODNO LETO DRUŽINE

Učenci 1. a ...

... o pogovorih

Denar naredi hišo, ne pa tudi doma.

Lana: Z denarjem lahko hišo plačaš, to pa še ne pomeni, da jo znaš narediti.

Nuša: Ko dobijo denar, lahko kupijo hišo, ampak v hiši so še mami, oče, dedek, babica, ki si jih z denarjem ne morejo kupiti.

Zoja: Hiša ni enako kot dom. Dom je kraj, kjer nam je dobro, se lahko igramo, tam nam je toplo, se mirno naspimo. Tam živim s svojo družino.

Dora: Ali lahko z denarjem kupimo dom? Z denarjem se res lahko kupijo stvari, kot so igrače, televizija, pohištvo in morda se ti zdi, da se lahko kupi tudi dom. Toda ljudje si tega, da se imajo radi, ne morejo kupiti.

Kakor jih starši uče, tako mladiči žvrgole.

Lara K.: To verjetno ne mislijo samo na ptičke, ampak tudi na otroke. Otroci se naučijo vse to, kar se naučijo od odraslih.

Katarina: Majhni otroci se naučijo tudi od bratcev, sestic.

Enjo: Tisto, kar starši otroke naučijo, oni delajo in govorijo. Mene ati in mama učita in zdaj znam že malo razmišljati po svoje.

Filip: Starši učijo otroke govoriti. Jaz znam govoriti slovensko in šteti po italijansko. Naučili so me biti pogumen.

Neli: Mene sta ati in mami učila brati. Potruditi sem se pa morala sama.

Veno: Mene je brat naučil igrati nogomet, dedi me je naučil zabijati žeblje, stric žagati, mami igrati odbojko, učiteljica pa

mi pomaga pri ostalem učenju. Ati malo preveri in z menoj vadi računanje. Naučil me je različne sklece in skupaj trenirava košarko.

Kakršen oče, takšen sin. Kakršna mama, takšna hči.

Julija: Takšni, kot so starši. Zame in za mamo to sicer najbolj ne velja, ker ima mami kodraste in jaz ravne laske. Sva si pa bolj podobna z bratcem.

Enja: S sestrico sva si sicer zelo podobni, ker sva iz iste družine. Obe z mamico imava enako barvo oči, z atijem pa enako barvo las.

Liza: Z mamico sva si malo podobni. Zdi se mi, da je mamici bolj podoben bratec, jaz pa bolj atiju. Zato bi pogovor malo spremenila. Res pa je, da z mamico uživava na skupnih sprehodih po mestu.

Lina: Jaz sem podobna sestrici. Imava veliko skupnega.

Klara: Z mami sva si podobni po obrazu, z atijem pa imava podobne lase. Mami in jaz radi plavava in bereva pravljice, z atijem pa raziskujeva televizijske programe.

Sumeja: Doma smo tri deklice in ati. Ko mami peče kolače, obe

pomagava.

Miha: Jaz sem kar podoben atiju. Oba rada dolgo spiva. Oba navijava za Maribor.

Tinkara Lucija: Z mamico se zelo dobro razumeva. Obe radi rešujeva uganke.

Zoja: Z mamico sva »nočni ptici« in obožujeva pravljice za lahko noč. Obe poslušava rokenrol in skupaj zapeševa in se radi igrava človek ne jezi se. V nekaterih rečeh pa sva si tudi različni.

Kaja: Z mamico sva si v mnogih rečeh podobni, v nekaterih pa manj. Recimo mami ne gleda tako rada risank kot jaz.

Lara D.: Z mamico sva si podobni. Obe se radi ukvarjava s

športom.

Ivana: Z mamico veliko kolesariva in hodiva na Piramido. Dovolj mi, da vklopim pralni stroj.

Azren: Ati in jaz imava enake oči in imava najraje tisto, kar skuha mami.

Eva: Z mamico imava podobno barvo oči in las. Tako kot mami, tudi jaz zelo rada rišem. Rada imam, ko imava skupne pogovore.

Alen: Ati in jaz si sicer nisva podobna, ker imava različne okuse. Včasih pa sva si vseeno podobna, ker sva oba malo sitna. Tudi jaz bom enkrat tako velik kot moj ati.

Z učenci 1. a sva se pogovarjali Nadja Juvan in Polona Legvart.

Učenci 1. b

Če bi bila mama, bi:

- kuhala makarone, sprehajala psa in s svojo družino (en mož + en otrok), doživela veliko pustolovščin.

KATARINA

- skupaj bi šli v trgovine in kupovali Hello Kitty igračke. Zgodaj bi vstajali in šli v službo, otroci pa v šolo bratov Polančičev.

ARMINA

- s helikopterjem odletela v Afriko, znala bi angleško, s svojimi otroki bi malo pospravljala, malo kuhala ... če ne, bi pa odšli na pico.

SOFIJA

- vse svoje tri otroke bi peljala jahat, jedli bi v restavracijah, da ne bi bilo potrebno pospravljati. Sigurno bi se preselili na morje.

EMA

- imela našminkane ustnice, hodila bi k frizerju. Imela bi dva otroka, skupaj se bi igrali z lego kockami.

LANA P.

- z dvema otrokoma hodila v Bumar park. Mož bi čuval otroke in kuhal torteline. Imel bi kodraste brke in bil bi velik.

GAJA

Katja Zeilhofer, 8. a

- pekla palačinke, imela enega otroka. Z možem bi na TV vedno gledala formulo 1. SINJA
- imela tri otroke. Za kosilo bi kuhala juho in ribe. Na TV bi gledali Winksice. Imela bi rdeče nalakirane nohte.

MELISA

- pekla kruh v krušni peči, delala v pekarni, vozila avto BMW. Imela bi dva otroka, in to dve punčki. NIKITA
- šla na ples, z otrokoma bi na velik papir risala s svinčnik barvicami. Večkrat bi šli na kopališče, kjer se bi kopali.

MIA

- imela enega otroka, ne bi smel nagajati ali iti sam čez cesto. Zvečer bi dolgo bedela, spat bi šla ob njih.

IDA

- moji trije otroci igrali tenis, ne bi smeli skakati po postelji. Skupaj bi gledali risanko Pika Nogavička.

MARUŠA

- imela otroka in enega hrčka. Otroka bi peljala v Mc Donald's, doma bi lahko skakal po postelji. Nosila bi visoke petke in krilca. LANA Ž.

-se z otroki lovila, igrali se bi s konji. Hodili se bi kopat na Mariborski otok, kuhala bi špagete, pekla kekse in oblečena bi bila v minico ... ANA

- Če bi bil ati, bi:

- najraje čuval svoje otroke, šel na sprehod na Piramido. Skupaj bi kuhali lazanjo.

SAŠA

- imel kužka in dva fanta. Skupaj bi igrali družabno igro loti karoti. MIHA

- imel avto Opel. Šli bi na Hvar, v podmornico gledat ribe. V Ljubljano pa v živalski vrt gledat leve. Imel bi štiri otroke.

ŽIGA

- delal bi v firmi s tovornjaki in viličarji. Imel bi deset otrok, skupaj bi gledali Avatarja.

NEO

- vozil avto Audi, družino bi peljal na kmetijo. NIKO
- delal kot oskrbnik v živalskem vrtu. Družino bi peljal v muzej gledat dinozavre. Zvečer bi žena skopala otroka, jaz pa bi jim povedal pravljico. TIAN
- hodil v službo, z družino bi odšli na križarjenje. Imel bi deset otrok (pet fantov, pet deklic) s svojo ženo, ki bi bila svetlolasa ... IZIDOR
- svojim otrokom bral knjige, pospravljaj omare in zalival rože. Družino bi peljal na hrvaško morje. Bil bi učitelj, vozil se bi v porscheju ... ALEX

Emanuel Krajnc, 7. b

Taja Ostrež, 2. a

DRUŽINA

V družini nas je veliko. Vsi se imamo radi. Najlepše mi je, ko se vsi zberemo. Z mamico in atijem rada kuham in pečem pecivo. Z babico rada berem pravljice. Z dedijem se gugam na gugalnici in igram kitaro. Moja mlajša sestra se najraje igra z mano in mi včasih tudi nagaja. Najbolj uživam, ko gremo skupaj na morje. Mamico, atija, dedija, babico, sestrico imam najraje od vseh.

Nuša Gujt Bauman, 2. a

POLJUBČEK ZA MAMICO

Moja mamica je prijazna.
Skupaj radi pleševa in pojeva.
Vesela sem, da me je vpisala k baletu.
Po baletu ji dam vsakič dosti poljubčkov.
Preden zaspim, si pripovedujeva pravljice
in se veliko smejiva in zabavava.
Včasih poslušam, kako bije njen srček.
Ko se stisnem k mamici, mi je lepo.

Nik Godina, 2. b

MOJ BRAT ŽAN

Ime mi je Nik. Star sem osem let in imam brata Žana. Star je sedemnajst let. Imam ga zelo rad. Včasih pride pome v šolo in greva skupaj domov. To mi je zelo všeč. Žan trenira BMX in jaz navijam zanj. Doma ima veliko pokalov. Vesel sem, da imam brata.

Lena Gašparič, 2. b

V NAŠI DRUŽINI SMO ŠTIRJE

Ata gre včasih v službo z vlakom ali z avtom, ker je njegova služba daleč. Lena hodi v šolo peš, ker ima šolo blizu in gre tudi sama iz šole domov. Eva in mama se pa odpeljeta v vrtec in službo s kolesom. Lena se v šoli uči balet in gimnastiko. Popoldan se vsi zberejo in gredo domov in se igrajo, potem se usedejo k mizi. Nato se grejo vsi umiti v kad in si očistiti zobe.

Leonard Berisha, 2. b

PRI NAS ŽIVITA TUDI BABICA IN DEDEK

V moji družini živijo mama, sestra, dedek, babica. Moj ata, stric in teta bodo kmalu prišli. Komaj čakam, ker bomo skupaj. Imam še enega dedka, babico in teto v Domžalah. Ko grem k njim na obisk, se imam lepo, Božiček pa mi vedno nekaj prinese. Najbolj pogrešam svojega atija. Ata mi kupi veliko igrač in vse, kar si želim. Moj dedi, ki živi z menoj, je bil vojak. Pelje me v park in na karate. Babica mi kupi čokolade. Dela pa v bolnici. Moja mama je doma in kuha ter pospravlja. Naredila je izpit za avto. Jaz imam vse zelo rad, le sestra Leonora mi včasih nagaja.

Veno Vler, 3. b

Yiru Shu, 3. a

MOJA DRUŽINA

Pri nas doma živimo mamica, ati, jaz, bratec Ming, sestrice Čiling, sestrice Ziling, babica in dedek. Imamo se radi. Mi smo srečna družina. Ker je moja mama iz Kitajske, bom napisala to tudi po kitajsko.

我们是幸福的家庭

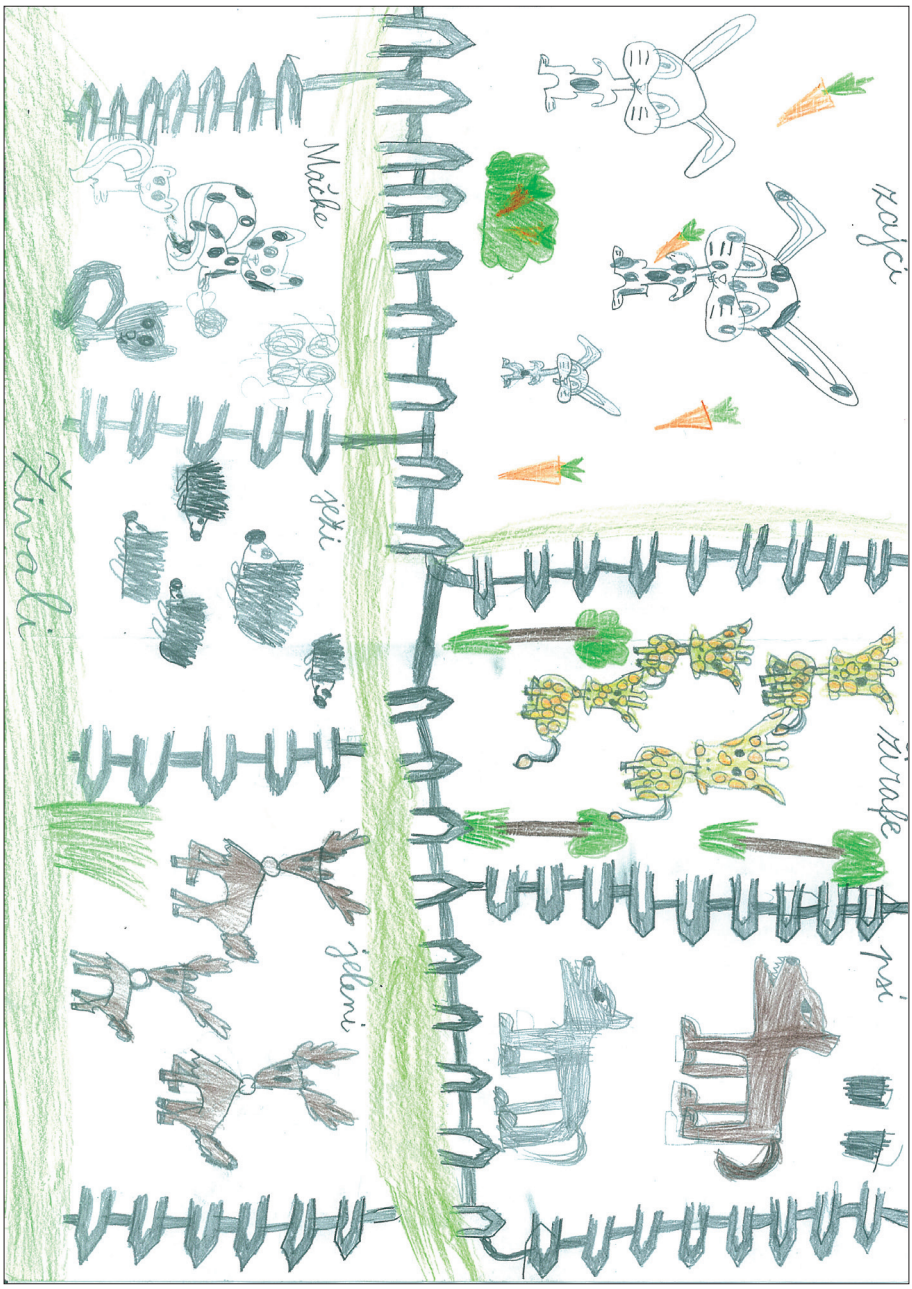
Ivo Lobnik, 3. a

NEDELJA V MOJI DRUŽINI

Zjutraj sem svojega očeta prosil, da mi pomaga sestaviti modelček letala. Rekel je, da mi bo pomagal. Tako sem se razveselil, da sem skočil v zrak. Ko sva z očetom sestavljala modelček letala, je bilo zelo zabavno. Letalo je imelo različne motorje, ročke, kabino ... in še mnogo, mnogo drugih stvari. Vendar ta zgodba ne govori o modelčku letala, temveč o moji družini. Torej, spoznajte jo!

Člani moje družine so Uroš, moj oče, moja mama Andreja, moj brat Vid in jaz, Ivo. Moja dedi in babica pa sta Božena in Andrej. Aja, skoraj bi pozabil na svojega strica Marka.

Danes je 08. 12. 2013. Je nedelja in k nam sta prišla dedek in babica, ker smo skupaj imeli kosilo. Ko sem pojedel, sem na naši mali mizi našel darili. Na enem je pisalo Vid, na drugem pa Ivo. Miklavž je darili pustil pri dedku in babici, dedek in babica pa sta darili prinesla k nam. Darili sva si razdelila. Dobili smo tudi bombonjero.

Enea Grbec, 3. a

Enea Grbec, 3. a

KDO ...

Kdo čeden je fant
z visoko postavo,
bleščočim nasmehom,
veselo pojavo?

Kdo včasih jezi me
in spravlja me v smeh,
tolaži me vedno,
ko sem na tleh?

Čeprav je starejši,
z njim vedno se igram.
To Ermin - brat moj - je,
ki rada ga imam.

Brina Vajzman, 3. a

KLARINA DRUŽINA

Nekoč je živela lepa deklica Klara. Živela je s hudobno mačeho in polsestro. Ti dve sta deklico Klaro vedno izkoriščali. Bili sta Klarina edina družina in tako drugačnega življenja ni poznala. Klara je vse dneve kuhala, pomivala, pospravljala, likala, pometala in skrbela za dom. Mačeha in polsestra pa sta lenarili in nalagali Klari še več dela. Nekega mrzlega, zimskega dne jim je zmanjkalo kurjave. Klara se je odpravila v gozd po drva. Nenadoma je začelo snežiti in Klara ni več našla poti domov. Tavalala je po gozdu in mimo nje je prijezdil prijazen fant, ki je bil v resnici princ. Princu je bila Klara na prvi pogled tako všeč, da se je zaljubil vanjo. Povabil jo je s seboj na grad.

Klara je z veseljem odšla z njim. Tam je spoznala prinčeve starše in sestrico. Vsi so bili zelo prijazni. Med njimi sta vladala ljubezen in razumevanje. Skrbeli so drug za drugega in si pomagali pri opravilih na gradu.

Deklica Klara je spoznala, da obstajajo tudi drugačne družine. Zaželela si je, da bi tudi ona imela takšno družino. Ko jo je princ zaprosil za roko, je Klara z veseljem privolila. Tako je dobila novo družino, ki jo je imela rada. Mačeha in polsestra pa sta sami in zagrenjeni še naprej ostali v svoji koči.

Patrik Sakelšek, 3. b

NEPOZABNO VESLANJE PO KOLPI

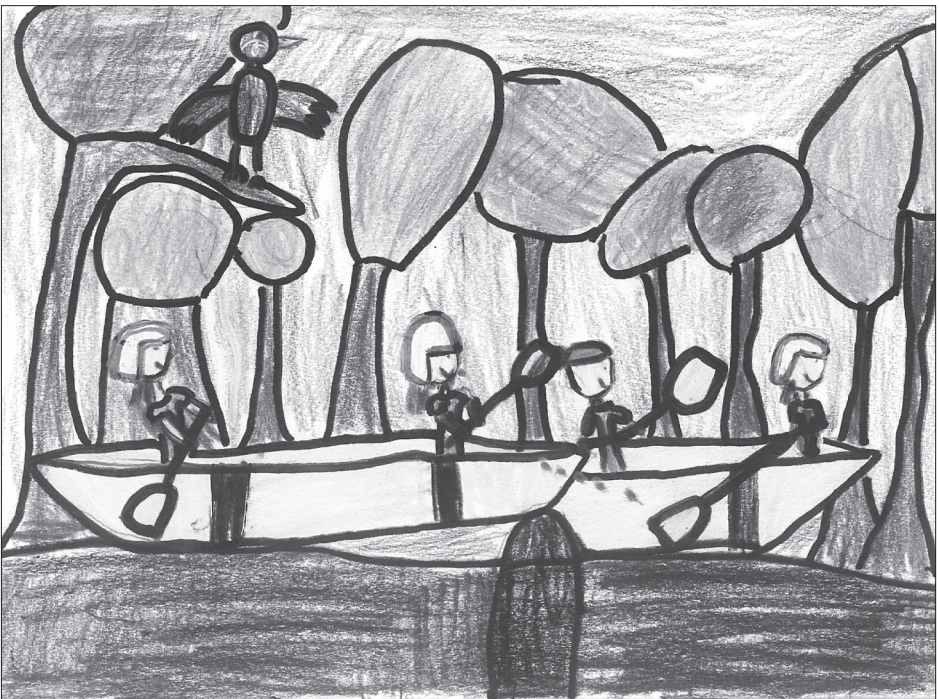
Lansko poletje na poti z morja smo se ustavili ob reki Kolpi. Tja smo prispeli popoldan z mamico, atijem in z našim hišnim ljubljencekom, psom Atasom.

V kampu v kraju Vinice smo postavili šotor. Odšel sem na sprehod z Atasom. Nato smo se skupaj odpravili kopat. Po večerji smo hitro legli k počitku. Drugo jutro smo naredili načrt, kako preživeti dan. Najprej smo obiskali trgovino, nato pa si ogledali bližnji grad. Tudi ta dan smo izkoristili za kohanje, midva z atijem pa sva igrala tudi nogomet. Naslednji dan smo zgodaj zjutraj odšli na raftanje po reki Kolpi. Komaj sem čakal, da gremo. Ko smo si izposodili raft, nas je šofer peljal s kombijem kakšne pol ure vožnje ob reki navzgor. Raft smo odnesli do Kolpe in si naredili čelade ter rešilne jopiče. Reka je bila topla in deroča. Imela je veliko brzic. Raftanje je bilo dolgo in naporno. Ustavili smo se pri velikem mlinu. Tam smo pomalicali in se odžejali. Po počitku smo odveslali naprej. Raftali smo šest ur. Na cilj, kjer smo vrnili čoln, smo prispeli v mraku. V kamp smo se vrnili pozno ponoči.

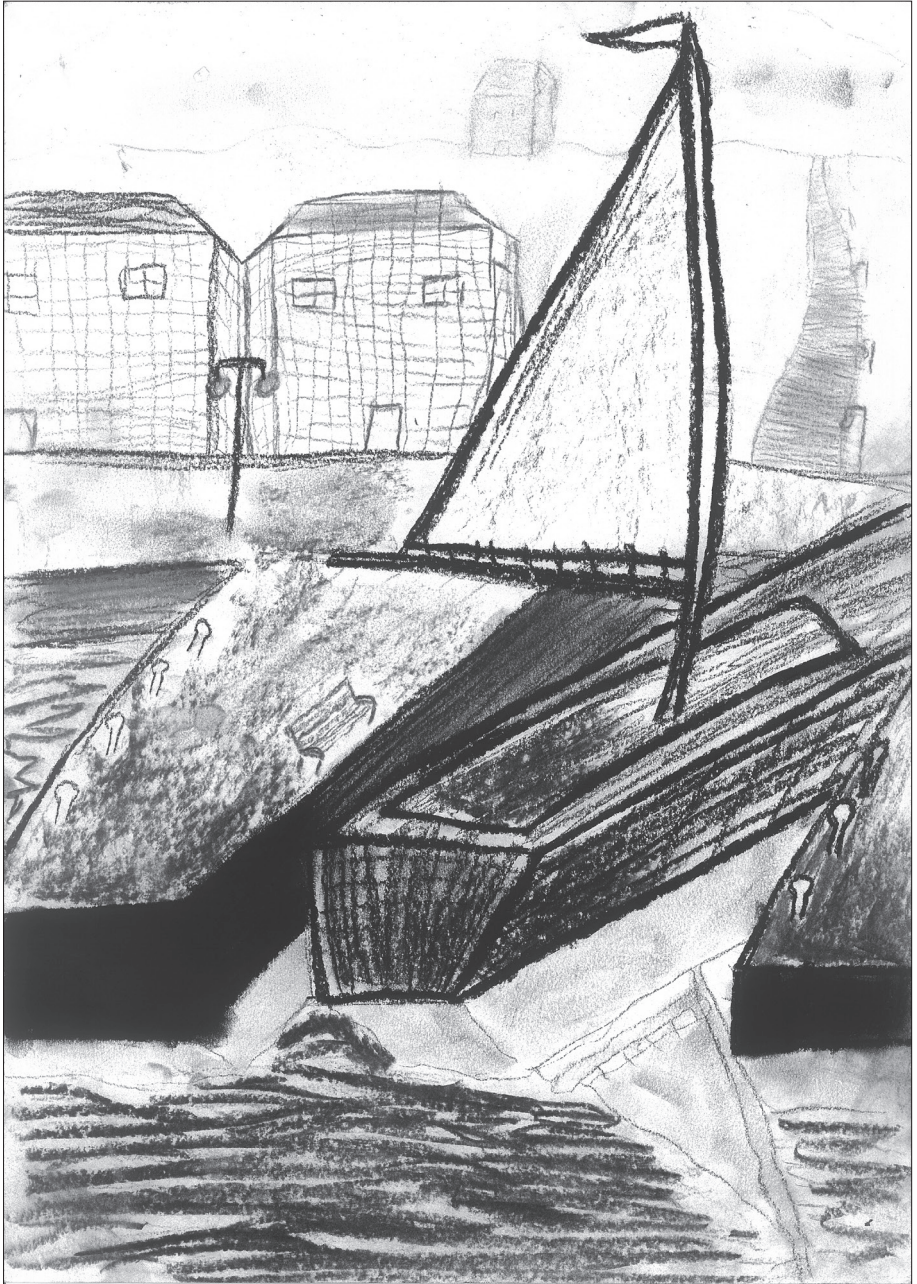
Počitnice so bile prava pustolovščina in so mi bile zelo všeč. Želim si, da bi bilo vsako leto tako.

MOJA DRUŽINA

Sem Dora Boc. Obiskujem 3. b razred Osnovne šole bratov Polančičev Maribor. Imam tudi brata po imenu Gregor. Moj brat je 3 leta starejši in obiskuje 6. a razred. Jaz imam 8 let, moj brat pa 11 let in oba sva pridna učenca. Moj ati je po poklicu diplomiran inženir strojništva in ima svoje podjetje. S svojim delom je zadovoljen. Moja mama je po poklicu sodnica in uživa v svojem delu, a pravi, da je včasih zelo zahtevno. Pričakujemo še petega člana družine, ki naj bi bil rojen 14. 03. 2014. To bo moj brat Miha. Zelo smo srečni in ga vsi nestrpnostno pričakujemo. Mama mi je govorila, da me je imela zelo rada, še preden sem se rodila, in zdaj vidim, kaj je mislila s tem povedati, ker imam Mihca tudi jaz že zdaj rada, čeprav se še ni rodil. Veliko stvari počnemo vsak zase, ampak najraje smo skupaj. Velikokrat skupaj gledamo televizijo, se pogovarjamo, igramo

Taja Ekart, 4. a

Gabriel Juhart Skerbiš, 8. a

karte, skupaj preživimo praznike, nakupujemo, kolesarimo, hodimo na izlete, plavamo in radi skupaj tudi smučamo. Z mamami radi nakupujemo na tržnici. Moja mama je tudi odlična kuharica. Zelo rada kuha in peče, to pa je seveda zelo dobro. Posebej ker moj brat ne želi oz. noče jesti v restavracijah. To je moja družina.

Danej Vilar, 3. b

MOJ ATA JERNEJ RAD KUHA

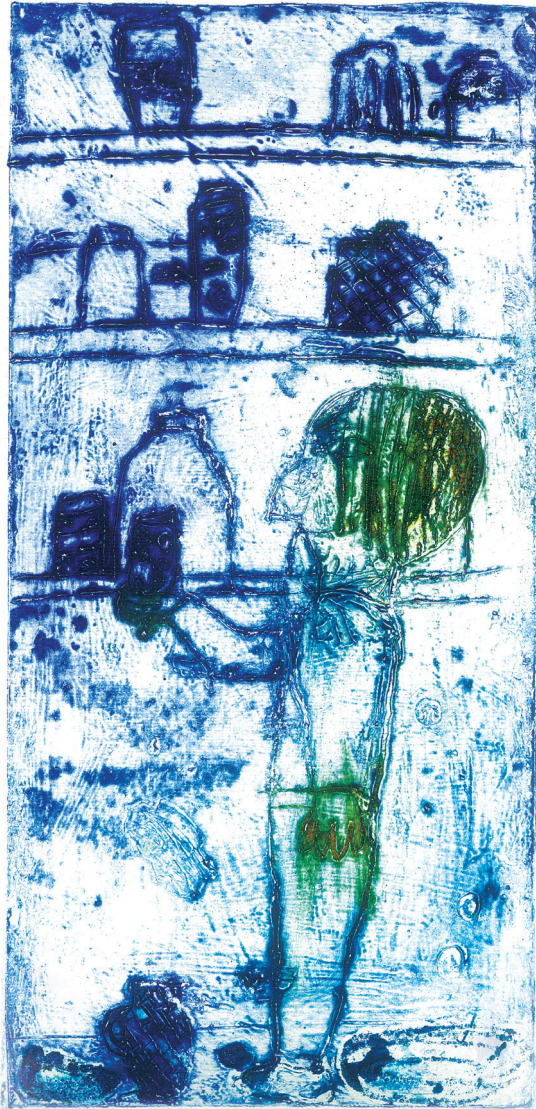
Moj ata rad kuha za vso družino. Vedno skuha nekaj dobrega, na primer špagete, rižoto, svinjsko meso, špinačo in pire krompir, pražen krompir, pomfrit in peče pico. Ko ima ata na morju čas, peče škampe, kozice, ribe in zrezke. Vsa družina je zadovoljna z njegovim kuhanjem. Včasih mu pomagam pri kuhanju in tako so jedi še boljše. Vedno, ko ata pride iz službe, začne kuhati kosilo. Včasih pa hrano prinese raznašalec hrane. Kdaj pa kdaj skuha ata tudi omake in sladice. Najboljše skuha puding. Če hoče skuhati dobre jedi, mora uporabiti dobre začimbe. Zvečer mi skuha čaj. Če grem na izlet, mi pripravi malico.

Moj ata Jernej kuha z ljubeznijo, zato so njegove jedi slastne.

Zala Bradač, 3. b

ČE BI JAZ BILA MAMA ...

... bi imela dva otroka, punčko in fantka. Punčki bi bilo ime Elina, fantku pa Timi. Fantek bi bil mlajši, punčka pa starejša. V družini bi bili štiri člani: Elina, Timi, moj mož in jaz. Imeli pa bi tudi želvice po imenu Zvezdica, Lunica in Iskrica. Stanovali bi na kmetiji. Po poklicu bi bila manekenka ali arhitekta. Bila

Gal Gabriel, 6. a

bi prijazna mama in svojim otrokom bi dovolila skoraj vse. Dovolila bi jim gledati televizijo do 20.30. V postelji bi jima vsak večer prebrala pravljico. Na kmetiji bi se lahko otroka igrala ves dan, saj bi imeli pujse, krave, konje, ovce, kokoši in petelina ter muce in enega psa. V bližini hleva bi bil ribnik in gozd.

Bili bi zelo srečna družina.

Živa Blažič, 3. b

ATI

Imam atija po imenu Boštjan. Star je 41 let. Ima rjave oči in zelo kratke črne lase. Rad nosi poletna oblačila, hodi v hribe in se igra družabne igre. Njegova najljubša barva je temno modra. Rada ga imam zato, ker mi ponuja nova odkritja, nove dogodivščine in me ima rad.

Veno Voler, 3. b

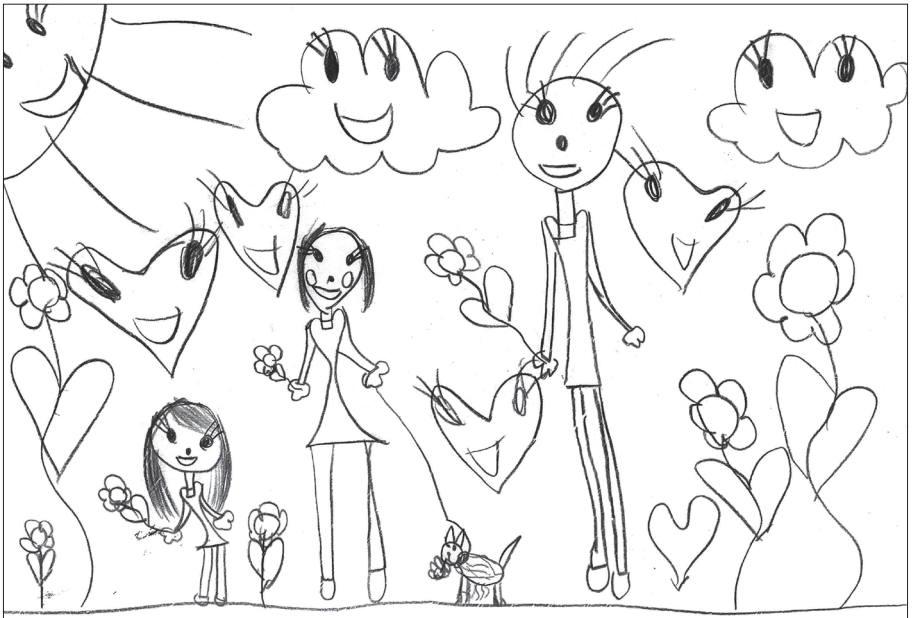
OMA

Moja oma je zelo prijazna in zelo rada kuha. Najraje kuha govejo juho. Bila je šivilja. Z omo in mojo sestro radi hodimo na sprehode k jelenom. Oma boleha za multiplo sklerozo, zato vsako poletje gremo v Topolšico, kjer ima terapije. Ima velik vrt, na katerem ima posajeno veliko rož. Na enem delu ima posajena zelišča.

Ko mamice in atija ni doma, pazi na mene in sestro. Zelo rada se igra z nama. Svojo omo imam zelo rad.

NAŠA DRUŽINA

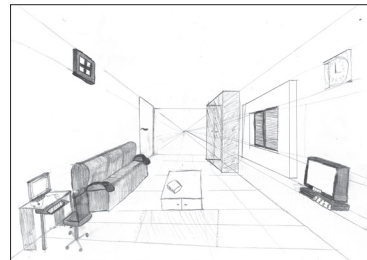
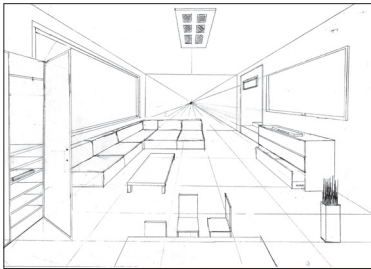
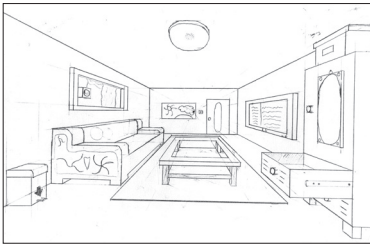
Naša družina je velika, saj v njej živimo ati, mami, babica, dedi ter jaz, Vanesa. Imamo tudi domačo živalco, hišnega ljubljenečka zajčka, po imenu Pikec. Moj Pikec je belo-črne barve in imam ga zelo rada. Pikec se rad igra z menoj in rad tudi veselo skače. Najraje je korenje, seno in svoje pisane brikete. Moja babica je po poklicu šivilja in zelo rada šiva. Rada tudi pospravlja in lika. Moja mami je po poklicu medicinska sestra. Rada hodi v službo, saj tam pomaga in skrbi za bolnike. Jaz pa obiskujem 3. b-razred, in to je moja služba. Zelo rada hodim na plesne vaje in tudi k verouku. No, to je moja družina in jaz. V naši družini je zmeraj zelo veselo, veliko se smejimo in radi smo skupaj.

Lana Železnik, 1. b

SAJ BOM POSPRAVILA SOBO

Sem Sara in res ne maram pospravljati. Ko mi mama reče: Pospravi sobo, se mi kar koža naježi. A mama vendarle vztraja. Postanem zelo jezna. Potem se hočem iti igrat, a mama zopet reče: »Pospravi sobo, Saral« Mama postane malce jezna, a počaka, da mogoče kaj sliši ali vidi. Začnem iskati igračo, pa je ne najdem. Rečem: »A tam si?« A ko pogledam, je tam sploh ni, zato se odločim pospraviti. »Vauu,« rečem, ko končam. Potem se grem igrat. Zato vas opozarjam: Pospravite sobo!

Urban Duh, 9. a; Špela Senica 9. a; Iris Goričan, 9. a; Tara Fošner, 9. b; David Vide, 9. b

Emina Strelec, 4. a

MOJA BABICA

Moja babi je prava babi,
kajti ona odlično kuha.
Ona zna biti smešna,
to je prava babi,
pri njej sem vedno srečna.

Ajda Kirbiš, 4. a

MOJA DRUŽINA

V naši družini smo štirje: ati, mama, moja sestra Zala in jaz. Imamo pa tudi muca Luna. Zelo radi se zabavamo - hodimo na sprehode, gremo plavat, se drsat, z gondolo na Pohorje, pozimi se gremo sankat, v hribe, na različne izlete in na morje, a

Gaja Possega, 1. b

najraje smo doma. Ati igra kitaro, mama peče ali šiva, midve z Zalo pa riševa ali se igrava. Včasih se tudi skregava, ampak naju hitro mine. Svoje družine ne bi zamenjala za nobeno drugo.

Matic Hasanagić, 4. a

MOJA DRUŽINA

Moja družina rada miruje,
včasih pa tudi kam potuje.
Glavna mesta radi bi obiskali,
džunglo bi raziskovali.
To pa je težko,
če imaš doma sestrico,
ki se ji ne da hoditi
in kam oditi.
Ampak jaz jo imam rad,
saj sem bil sam tudi tak.

Tine Rajić, 4. a

TO JE MOJA DRUŽINA

Moja družina se res veliko smeje, vse delamo po malo. Ne maram pa, če se kregamo. To me najbolj razžalosti. Ampak moja družina zaenkrat pusti žalost. Osredotoča se na veselje. V družini nas je zelo veliko. Radi se šalimo, gledamo filme, beremo knjige, skratka vse radi delamo. Jaz hodim v šolo, ati hodi v službo, mami enako, sestra pa je v 4. letniku, a študira v Ljubljani. Zelo jo pogrešam, kadar je v Ljubljani.

Pia Dobrovnik, 4. a

MOJ DEDI

Moj dedi zna badminton igrati,
še boljše pa žogo metati.
Ko nalogo rešujem, me vpraša,
kaj obupujem.
Ko se popoldne sončim na travi,
mi prinese dve otroški kavi.
Ko se zvečer pripravljam na spanje,
mi prinese moje vzglavje.
Ko se zjutraj zbudim,
že na mizo zajtrk dobim.

Lev Špička, 5. a

ČE JAZ BI OČE BIL

Če jaz bi oče bil,
otrokom bi težil.
Otroci bi se pridno učili,
enk v šoli se znebili.
Ko teste bi pisali,
vse od A do Ž bi znali.
Zvečer bi knjige brali,
ob devetih vsi bi spali.
Zjutraj se zbudili,
si zobe umili ...

Celo noč sem se potil,
in potem sem se zbudil.
To le moraste so sanje,
stari se je vrnil vanje.

Hitro vstanem, vzamem žogo,
joj, pozabil sem nalogo!
Bom potem, zdaj se mudi,
na igrišču čakajo me vsi.
Da igram se in norim,
to je vse, kar si želim.

Gaja Gujt Bauman, 5. a

TUDI NAŠ KUŽA JE DEL DRUŽINE

Moj prvi kuža je Moris,
ki bi mu lahko dala ime Noris,
saj vedno, ko ima priložnost, malo možnost,
gre na sprehod kot kakšen gospod.
Tako se sprehaja in glasno laja.
Takrat ga zasači moj drugi kuža Bači.
Za njim neslišno stopiclja in se hihita.
Po poti domov zalajata hov, hov.
Doma se veselita in skupaj zaspita.
Jaz ju pokrijem in se k njima zavijem.
Skupaj sanjamo sanje in živimo zanje.

Hannah Horvat, 5. a

NAŠA DRUŽINA JE MOZAIK

Naša družina je najlepši mozaik,
ki se vrtil skozi leta in dni.
Ko košček delčka se izgubi,
žalostni smo vsi.
Vsak ima svoj mozaik,
polnega srca in ljubezni vsakega,

Yasmin, 6 a

Madeline, 6 a

PO my happy home

ker vedno tam bo tvoj mozaik,
ki zate bo poskrbel
in rad te bo imel.

Maša Arsenovič, 5. a

RADA IMAM NAŠ VRT

Poleti, ko je vsa družina zbrana na vrtu in imajo straši opravka s plevelom, midve s sestro pa jeva jagode, se dogajajo zabavne stvari, kot na primer: sestra poškropi mamo z vodo, jaz in ati pa se smejeva. Mami zavpije: »To ni smešno!« in očija poškropi z vodo. No, potem doma pojemo kosilo in potem ... oh, kaj že naredimo potem? Aha. Jaz grem v park s prijateljicami, sestra in ati gresta spat, mami pa v trgovino. Vrnem se jaz in vrne se mami, ati pa gre na kakšen seminar. Sestra, mami in jaz se zabavamo, nato greva s sestro spat. Mami gre spat kasneje, ati pa še kasneje.

No, in naslednji dan se zbudimo in ...

Ana Vide, 6. a

TUDI NAŠ KUŽA JE DEL DRUŽINE

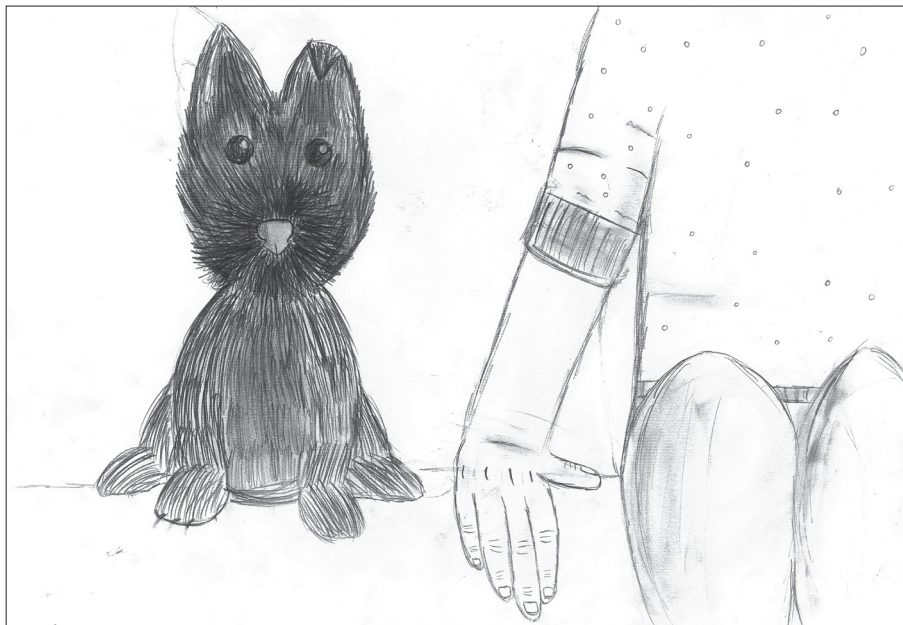
Moja družina je velika. Imam očeta, mamo in dva brata. In psa. Mnogi ljudje svojega psa ne štejejo k družini. Toda meni se zdi, da nam, ko ga pogledamo in čohljamo, hoče nekaj povedati. Ko pridemo domov, nas zmeraj pozdravi z mahanjem z repom in s cviljenjem. Kadar gre na potep, se vedno vrne. Pred neznanci nas čuva z laježem. Z nami se tudi zelo rad igra. Ko nam kaj izmakne z mize, ga skregamo, vendar ne zameri. Ob naslednjem srečanju nas spet zvesto pozdravlja. Zelo rad se druži z nami, zato ga, kadar le lahko, vzamemo s seboj na

Aleksander Turk Radič, 8. b

izlet ali na počitnice. Ko ga ni zraven, ga pogrešamo in vem, da tudi on ni preveč vesel, kadar nas ni v bližini.

Ko vidim svojega psa, mi je toplo pri srcu, saj se ob njem zmeraj sprostim. Vsi ga imamo radi, zato je del naše družine.

Hannah Horvat, 5. a

Ana Edelbaher, 6. a

DRUŽINA JE NAJVEČJE BOGASTVO

Kaj sploh je družina? Nekateri pravijo, da je to dom, drugi, da je to ena velika hiša, polna otrok. Jaz pa pravim, da je največje bogastvo to, da imaš topel dom, smeh mame in očeta ter ljudi, ki jim lahko rečeš družina. To so tisti, ki so vedno ob tebi, ki jim lahko zaupaš vse največje skrivnosti in z njimi deliš najlepše trenutke svojega življenja.

Tisti, ki jih izgubijo ... izgubijo del srca.

NAJRAJE IMAM SVOJO SESTRO

Moja sestra je kot sonček,
vsako jutro se smehlja,
in kadar sem jaz slabe volje,
ona mi polepša dan.

Ne mine dan in ne mine noč,
da ona me ne bi poklicala na pomoč.

Ne zna obleči si kopalk,
ne zna narisati plavalk,
ne zna zavezati vezalk.

Pomagati le jaz moram ji,
kot da mame sploh nikjer ni.

Igrava se od jutra do večera
ali vsaj do takrat,
dokler jaz ne lotim se šolskega dela.

Vsako stvar za mano ponovi,
se smeji in predvsem nori.
Skače gor in dol po hiši
in ne utruji se nikdar,
razen če je kakšen poseben dan.

Ko pa zvečer je čas za spanje,
uleže se v posteljo
in čaka, da prebrala ji bom
njeno najljubšo pravljico.
Nato pa zapre oči in sladko zaspi.

Maiken Danko Zupančič, 8. a

TUDI NAŠ KUŽA JE DEL DRUŽINE

V naši družini nas je pet: ata, mama, sestra Alja, jaz in seveda psička Kara.

Pred petimi leti smo živeli v bloku. Ko smo se preselili v hišo, smo dobili muco po imenu Sisi. Žal nam je ta čez čas umrla in kmalu za tem, bilo je pred božičem, smo dobili majhno belo kepico - maltežanko, ki smo jo takoj vsi vzljubili. Ime smo ji dali Kara. Mama najprej ni bila za to, da bi imeli psa v novi hiši, ampak tudi ona jo je vzljubila in tako smo jo obdržali. Ko je bila še mladiček, ni vedela, da ne sme lulati v hiši, čez čas pa smo jo navadili, da to počne zunaj. Z njo smo začeli hoditi tudi v pasjo šolo. Najprej se je bala velikih psov, nato pa se jih je privadila. Tam se je naučila veliko stvari, tudi različnih trikov, ki jih zna še zdaj. Karo vzamemo včasih zraven tudi na morje. Ko smo bili na morju v apartmaju na Hrvaškem, se je Kara izmuznila iz apartmaja in se odšla sama kopat v morje. Nekaj časa smo jo iskali, potem pa smo videli, kako se vsa mokra vrača s plaže. Najprej smo jo malo skregali, nato pa nam je ta dogodivščina postala všeč. Kara najbolj uživa, ko sedimo na kavču in se stisne čisto blizu katerega od nas. Takrat pa želi, da jo božamo. Zvečer, ko se odpravljamo spat, se Kara uleže na mojo posteljo in zaspí. Ko zjutraj vstanemo, Kara hitro priteče k nam in veselo maha z repkom.

Zelo smo veseli, da imamo Karo v družini, saj nam polepša vsak dan.

POLJUB ZA MAMO

Moja mama, zlata mama,
ti si ena, ena sama.
Moja ljubezen do tebe je nepopisna.
Ne moreš si je predstavljati,
ker tako velika je.

Jaz rada te imam,
pa čeprav včasih imam slab dan.
Ko se prepirava,
se čisto znervirava.
Jaz sem jezna na tebe,
ti si jezna na mene.

Nato nekaj časa mine
in že nekaj objemčkov se izvali iz lupine.
Žal mi je za vsa tista dejanja,
ki sem jih storila,
upam, da se mi bodo kdaj oprostila,
zato nekaj poljubčkov ti pošiljam,
zdrave in naspene,
da življenje lepo teklo bo
in vedno vedrine polno bo.

KAJ MI POMENI MOJA DRUŽINA?

Družina je kot vsak košček mozaika,
družina je kot vsaka kapljica v morju,
je kot brezkončno nebo.

Družina je ena sama LJUBEZEN,
rada te ima in ob tebi zmeraj je.
Je ob tebi, ko potrebuješ jo.

Družina zate skrbi,
da se ti kaj ne zgodi,
saj ti si njen največji zaklad.

Prave družine ne moreš na tržnici kupiti,
ob rojstvu jo moraš že dobiti.
Mogoče sestrico ali bratca imaš
in rad ga zagotovo imaš.

Svojo družino rada imam,
ker prava družina je ena sama
in to moja družina je.

Moja družina je moje srce.
Brez moje družine me ne bi bilo,
zato spoštujem jo in toplo objamem jo.
Mami, ati, bratec, rada vas imam močno.

Ajda Rakun, 6.a

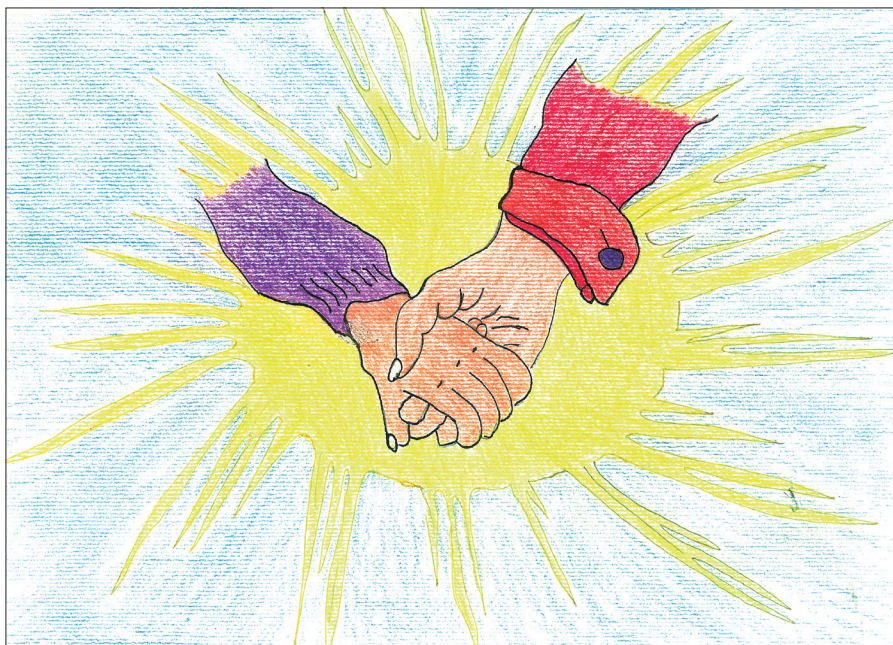
NAJBOLJŠA MAMA NA SVETU

Vsi med nami imamo v življenju kakšno osebo, ki na nas najbolj vpliva in nas oblikuje. To je oseba, brez katere ne bi nikoli dosegli tega, kar zmoremo. Ona nas nauči razlikovati med dobrim in slabim, pove, kaj je prav in kaj narobe, in nas s svojim zgledom navaja na odgovornost in pravičnost. Nekateri najdejo to osebo med svojimi starši, prijatelji, učitelji, v življenjskem partnerju, morda na njeno mesto postavijo celo boga. Zame je v mojem življenju najpomembnejša oseba moja mama. Tolaži me, ko sem žalostna, in se veseli z mano, ko sem srečna. Vedno mi stoji ob strani. Je moja prijateljica in učiteljica.

V naši družini smo štirje. Poleg mame in očeta imam še starejšo sestro. Oče je profesor na fakulteti in je veliko zdoma. Sestra je pridna študentka in večino svojega časa doma preživi za računalnikom ob pisanju računalniških programov, izdelavi projektov in pripravi na izpite. Mama ni zaposlena, zato je v glavnem doma in lahko rečem, da podpira vsaj tri vogale v našem domu. Je kot dobra vila, ki povezuje celo našo družino. Ni se nam potrebno prehranjevati kje drugje, saj je izvrstna kuharica in nas doma razvaja z odlično in predvsem zdravo hrano. Kadar prihajamo domov ob različnih urah, se nam s kosilom prilagaja in mora hrano tako pripravljati večkrat posebej za vsakega. Ob tem nikoli ne nerga ali kako drugače pokaže, da ji je to delo v breme.

Če kdaj zbolim, je spet mama tista, ki me tako dobro pozna, da hitro ugotovi, ali gre samo za kakšen lažji nahod ali pa je treba po pomoč k zdravniku. Doma ima pravo malo domačo lekarno, v kateri zmeraj najde primeren zdravilni čajček ali kremo za takšne ali drugačne zdravstvene težave. Že sama njena bližina me v bolezni in drugih težkih trenutkih pomirja in opogumlja, saj se ob njej počutim varno. Mamin poljub hitro

pozdravi vse telesne bolečine in stiske v srcu.
Neprecenljive so tudi mamine zasluge za to, da me je navadila na red, organiziranost in vedoželjnost. Spodbuja me k zavzetemu učenju in sproti spremlja moje rezultate v šoli. Skupaj se veseliva mojih uspehov, če pa s katerim izdelkom ni najbolj zadovoljna, mi to tudi odkrito pove. Tudi če je utrujena od drugega dela, si vedno vzame čas za pogovor z mano o tem, kako je bilo pri pouku, ali pa me na mojo prošnjo izpraša kakšno snov, da preveri, kako sem pripravljena. Vem, da vsi otroci nimajo tako dobrega odnosa s svojimi mamami kot jaz, nekateri so mame morda že izgubili. Zato sem še toliko bolj hvaležna in srečna, da sem se rodila najboljši mami na svetu.

Špela Brezočnik, 7. a

DRUŽINA JE NAJVEČJE BOGASTVO

Družina je posebna beseda, ki vsebuje toploto, zaupanje, varnost, igrivost, radost in še marsikaj pozitivnega ter čutečega. Če se malo bolj poglobim v to, ugotovim, da družine nima čisto vsak, in če grem še kanček globlje, se zavem, da je to nekaj najlepšega, da je to največje bogastvo med vsemi bogastvi. Popolnoma nič ti ne pomaga, če imaš denarja na pretek, družine, toplote, zaupanja, varnosti, igrivosti, zadovoljstva, smeha in še česa pa ne. Ni lepšega kot uživati v vseh praznikih, v vseh nedeljskih kosilih, v vseh družinskih obiskih, le da z družino. Ob tem pomislim na tiste, ki bi to vse radi imeli ali so nekoč imeli, a nimajo več. Najbrž mora biti hudo, zelo hudo. Mogoče imajo ti ljudje samo eno in edino željo, da bi lahko zadnjič poljubili nekoga iz svoje družine, mu povedali kaj lepega ali naredili kaj dobrega za njega.

Na srečo sem oseba, ki ima družino, in žal mi je za tiste, ki je nimajo. Verjamem, da si marsikdo ne more predstavljati takšne praznine, ampak veliko jih ima takšno izkušnjo. Tistim, ki se jim je to zgodilo, želim vse dobro in veliko zdravja. To, o čemer sem zdaj pisala, je bila največja nesreča, kar se ti lahko zgodi.

Rada pa bi napisala tudi nekaj o največji sreči. Prelepo je, ko se nekdo rodi in se družina poveča. Ko sem se rodila jaz, se na eni izmed fotografij tako lepo vidi, kako je bil moj brat vesel mojega rojstva. Držal me je v rokah in moja drobna rokica je segala po njegovem obrazu. Bil je zalo nasmejan. Ko sem enkrat tako gledala to sliko, sem ga vprašala, zakaj me je bil tako vesel, ko se bila majhna, zdaj pa je včasih tudi nesramen do mene. Odgovoril mi je, da še takrat nisem znala govoriti in da sem bila dosti bolj pridna kot sedaj.

Še dolgo za tem sem razmišljala o tem, kar je povedal, in ugotovila, da je v družini lahko tudi takšna bratovska in

sestrska ljubezen. Zelo lepo je, če imaš brata ali sestro. No, kako je imeti sestro, ne vem, ampak vem, da je imeti brata zakon. Velikokrat se lahko pred njim pobahaš, ga zbadaš in mu včasih tudi pomagaš. Četudi se ne vidi in čuti vedno, se imava kljub vsemu zelo, zelo rada.

Res je lepo imeti družino. Ničesar ne bi zamenjala zanjo. Družino pa je treba tudi varovati in treba ji je biti pripravljen vedno pomagati. Pravzaprav, če imaš družino, imaš vse.

Brina Vrenčur, 6. a

KO ATA ZAKURI KAMIN

Ime mi je Nika in z družino živimo v srednje veliki hiši v Mariboru. Mojo družino sestavljajo moj oče Tomaž, moja mama Vlasta, moja mlajša sestra Taja in jaz.

Z družino ne preživljamo ravno veliko časa skupaj - predvsem zaradi raznih vsakdanjih obveznosti. Skupaj preživljamo le večere in vikende. Vendar ves ta zgubljeni čas nadomestimo z vsakoletnim izletom na naš vikend, ta izlet pa je po navadi pozimi. Naš vikend leži zelo blizu gozda in tam je veliko svežega zraka ter lepe narave. Vedno je lepo, najlepše pa je pozimi. Vendar me ti izleti ne navdušujejo tako zelo zaradi narave, temveč zaradi kamina, ki je v hiši. Hiša je opremljena staromodno, ampak je še zmeraj moderna in v njej je velik kamin, ki ga moj oče prižge vsak večer, ko smo na vikendu. Na take večere se moja družina in jaz zberemo okoli kamina, se pokrijemo z odejami, jemo hitro hrano in se smejimo. Vsakič se igramo družabne igre in se pogovarjamo o stvareh, ki jih počnemo v šoli ali na raznih občolskih dejavnostih. Proti koncu večera pa nam oče vedno pove strašljivo zgodbo. In ta del večera mi je najbolj všeč, saj je najbolj čaroben in najbolje nadomesti izgubljeni čas, ki ga kot družina izgubimo čez leto.

Ko pa se vrnemo z izleta, se naša družina vrne v normalne tire. In šele takrat se zavem, koliko časa bi lahko naša družina preživela skupaj, če le ne bi bili tako zaposleni. Tega pred izletom sploh ne opazim, ampak po njem si želim, da bi imeli tak izlet večkrat letno in da bi moji starši vsaj za nekaj časa odložili svoje delo in se malo bolj družili z mano in mojo sestrico. Pa vendar moramo vsi razumeti, da naši starši hodijo v službo z namenom, da bomo mi imeli lepo otroštvo, in da zato z nami ne morajo preživeti zelo veliko časa. Lahko pa se trudimo z njimi preživeti toliko časa, koliko le moremo, saj bo ta še prehitro izginil.

DOM IN DRUŽINA

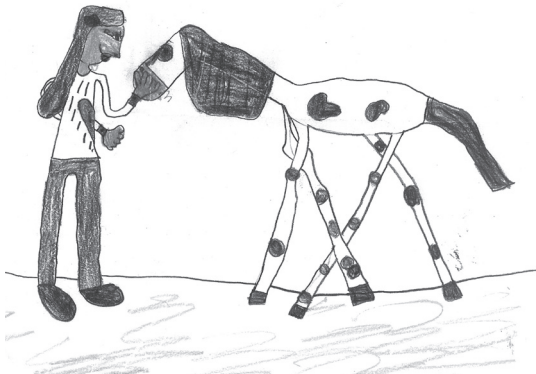
Domov je več,
preveč.

Dom je lahko tvoj rojstni kraj,
ali država,
lahko je hiša, v kateri bivaš zdaj.

A vsem domovom je nekaj skupnega.
V vsakem prebiva družina,
v bele plenice povita
in v naših srcih skrita.

V njej se čustva izmenjujejo,
sreča in nesreča,
žalost in veselje.
A le eno ostane za vedno nedotaknjeno -
to je ljubezen.

Ta je velika in močna,
povsod navzočna.
Zato ima vsak svojo družino rad,
ta neprecenljivi zaklad.

(Matej Javor)

OB SLOVESU SEM ZAPISAL ...

Dragi dedi!

Če bi bil še z nami, bi ti imel še marsikaj povedati, a ker te ni, ti ne morem.

Na tebe imam zelo lepe spomine in poznam te kot zelo dobrega dedka in odličnega očeta L. in B.

Pa naj se zgodi karkoli - vedno boš z nami, če ne fizično, pa boš do konca sveta v naših srcih.

Vem, da si težko preživel zadnje dni, a tako je življenje: najprej, ko si še majhen, hodiš po štirih, potem nekaj časa po dveh, na koncu po treh in enkrat še samo ležiš.

Dedi!

Jaz, tvoj vnuk Igor, ti iz dna srca želim lepo, lepo posmrtno življenje, a vseeno si želim, da bi bil še vedno z nami.

Podaril si mi veliko, med drugim kup znamk. Te mi veliko pomenijo in ker si jih imel tako rad, si mislim oz. domišljam, ko listam albume, da si to ti, tvoji spomini, tvoje sanje in najpomembnejše tvoje življenje!!!

Z ljubeznijo I.!

Igor Struger, 7. b

PRI NAS DOMA

Moj ata je car,
hišni glavar,
jaz pa samo v svoji sobi vladar.

Mama je v službi,
v dobri družbi,
ata pa z mano doma.

Doma se učim
in strašno trpim,
ker mama me nadzoruje,
ata pa se zraven spakuje.

Tako je to pri nas
in to ve vsa vas,
kaj šele moj klas.

Ampak da vam povem,
ata imam tako rad,
da moram iti kar spat,
mamo pa tako ljubim,
da jo kar poljubim.

Jan Ladinek, 7. b

MOJA DRUŽINA

Moja družina mi je najpomembnejša stvar na svetu.
Tudi če sem na spletu,
stalno mislim na brata,
ki vedno z nasmehom odpre hišna vrata.

Ob večerih smo vsi skupaj doma
in takrat se zamislim, kako je fino,
ko imaš tako družino,
ki se zate bori
in ti vedno ob strani stoji.

Zato si želim,
da svoje družine nikoli ne izgubim,
saj družine mlade,
ki imajo vse svoje člane rade,
so že skoraj redkost,
zato sem srečen,
da v taki družini živim,
in si lahko z njimi srečo delim.

Luka Plos, 8. a

PAPAGAJ - DRUŽINSKI ČLAN IN PRIJATELJ

Vsak vsaj enkrat v življenju začuti prijateljstvo, srečo in ljubezen. Takšen je tudi moj papagaj Timi, ki je bil majhna modra skobčevka.

Bil mi je kot najboljši prijatelj. Ko sem mu včasih potožil, mi je začivkal, kot da bi razumel, kaj sem govoril. Kadar sem bil vesel, se je on veselil z menoj. Kadar sem bil žalosten, je pričel tolažilno čivkati. Leta so minevala in prijateljski odnos med nama se je krepil. Skoraj bi že lahko rekel, da sem ga imel za družinskega člana, ko se je zgodilo ... Bil sem v svoji sobi, ko je mama prihitela v mojo sobo, da mi sporoči, da mojega Timija ni več. Srce mu je nehalo utripati, ko je veselo pel. Rekli so mi, da je umrl od starosti. Takrat me je žalost zasula in jokal sem do večera, kajti vedel sem, da mojega prijatelja, družinskega člana, ni bilo več. Tolaži me dejstvo, da še vedno lepo žvrgoli tam zgoraj, v nebesih.

Kasneje smo ptiča pokopali na vikinški način, da njegovega

trupla ne bi oskrunile mačke. Nisem mogel gledati, zato sem se zaklenil v svojo sobo in žaloval. Še vedno, včasih ponoči, v postelji jočem in pogrešam izgubljenega člana naše družine.

Vid Lobnik, 8. a

DRUŽINA

Nekoč je živela neka družina
v hiši izjemno lepi in veliki,
kot da bi bila zgrajena na sliki.
Da, bila je še več kot zelo fina.

Nekega dne je prišel močan vihar,
ki sledila mu je ogromna toča,
nato pa še zahrbtnen gozdni požar,
poplav'la jo je bližnja bistra Soča.

Pa je družina brez doma ostala,
se klatila ves čas sem in tja, okoli,
nazadnje pa še na cesti pristala.

A naj se je dogodilo kar koli,
družina je vseeno skupaj ostala,
kljub temu da se je znašla tam doli.

Maša Predin, 8. b

DRUŽINA

Kdo so tisti, ki s pogledi nas razveselijo,
prižgejo luč v temi,
nikoli spleteni iz laži,
tisti, ki toplino v naša srca prinašajo?
Kdo so tisti, ki nam vedno ob strani stojijo,

DRUŽINE SVETA
Val Ravter

preganjajo zle duhove,
zazibljujejo nas v sanje nove
in upanje v nas prebudijo?

Kdo so tisti, ki v dobrem z nami nasmehe delijo,
v slabem solze brišejo
in v hladnih dneh srca grejejo?

Varno zavetje,
mir in toplina,
to je moja družina.

Ana Dobriković, 9. b

PRI NAS DOMA SE VELIKO SMEJEMO

Smejimo se za vsako malenkost.
Mislimo na tiste, ki se ne znajo nasmejati.
Evropa, upam, da se znaš nasmejati.
Hecamo se lahko vsak dan.

Jabolko kakšno na dan in nasmeh hitro na obraz.
Enostavno je - samo nasmeh na obraz in boljše se boš počutil/a.

Poskusimo nasmejati tudi druge, ki preživljajo težke trenutke.
Občutek topline, ko se ti nekdo lepo nasmeje - neprecenljivo.
Ljubezen in smeh. Dva najlepša pojma na tem svetu.

Za vsak nasmeh zvezdica zasveti še svetleje.
Dobrota in smeh si vedno podata roke.
Radi se imejmo in veliko se smejmo.
As je tisti, ki zna ponuditi roko pomoči potrebnemu.
Veliko se smejmo.
Javkanje nikoli ničesar ne reši. Rajši se nasmej.
Ali se veliko smeješ???

»Da zdaj, - ko že na Kranjskem vsak pisari,
že bukve vsak šušmar daje med ljudi,
ta v prozi, oni v verzih se slepari, -
jaz tudi v trop, - ki se poti in trudi,
ledino orje naše poezije, -
se vriniti želim, se mi ne čudi.«

(F. Prešeren: Nova pisarija)

URŠKA SE SPOMINJA

Bil je lep, sončen dan. Urška je osamljena sedela v svoji sobi in gledala televizijo. Nenadoma je nekdo potrkal na njena vrata.

Odšla je odpret in zagledala svojo staro prijateljico Rozamundo. Povabila jo je v stanovanje, kjer sta se začeli pogovarjati. Preden je Rozamunda spregovorila, je Urška začela pripovedovati o svojih spominih s plesa. Pripovedovala je tako:

Bilo je lepo sobotno popoldne in začele so se priprave na večerni ples. Veliko časa sem stala pred omaro ter si izbirala obleko. Naposled sem si oblekla dolgo rdeče krilo z mnogimi vzorci in si obula črne plesne čevlje.

Na Starem trgu pod krošnjo zelene lipe se je začel odvijati ples. Zbralo se je mnogo mladih in starih iz vseh koncev mesta. Že ob prihodu na ples so me mnogi čedni fantje prosili, da bi z njimi zaplesala, a sem vse zavrnila. Naenkrat sem zagledala moškega, ki je sedel za rumeno mizo.

Nekaj časa sva se spogledovala, ko se je naposled moj junak opogumil, stopil do mene in me prosil za ples. Ne da bi kaj pomišljala, sem privolila. Z lahkimi nogami sva odšla na plesišče, ki se je bleščalo v soju večerne lune. Plesala sva, kot bi naju nosil vihar.

In res! Nad nama so se zgrnili temni črni oblaki in postalo me je strah. Skušala sem se mu izviti iz objema, a me je še trdneje prijel. Plesala in plesala sva vse globlje in globlje, dokler nisva priplesala do obrežja Ljublanice, kjer so se nahajali šumeči valovi. Nisem se še popolnoma zavedala, kaj se z menoj dogaja, ko so me pogoltnili šumeči valovi.

Zbudila sem se ob obrežju Ljublanice, vsa premočena in utrujena. Še sedaj ne vem, ali sem s povodnim možem res plesala ali so to bile le sanje ali celo nočna mora.

Po pretresljivi Urškini zgodbi se je Rozamunda marsikaj novega naučila. Dejala je: »Iz tvoje in moje zgodbe sem se

veliko novega naučila. Spoznala sem, da nihče ni zaradi svoje lepote lepši ali imenitnejši od drugega. Vsak je po nečem poseben, zato pa imamo drug drugega«.

Luka Brodnik, 8. a

URŠKA MED VIJOLAMI

V nedeljo zvečer so Vijolice Olimpijo nažgale in zmago z Vijolami in navijači drugimi praznovale.

Najlepša navijačica je Urška bila -
naenkrat pomembnejša kot enajsterica vsa.

Vsi so hoteli z njo govoriti ali plesati,
vendar nikomur ni hotela roke podati.

Vihala nos je vsa ohola in prevzetna,
za njih poklone in hvale ni bila dovzetna.

To se je dogajalo predvsem tudi zato,
ker ji nasprotnika srednji napadalec pade v oko.
Gorje, njega si je želela za zmagovalca,
da bi ga nato osvojila za spremljevalca.

In pojavil se je na žuru, za črnimi očali skrit,
lep tip, naravnost filmsko fit.

Pošiljala tja poglede je mile in vroče
in vedela, da res samo njega hoče.

Nenadoma se ji je začel približevati,
Urška smeji se, saj mora srečanje prvo dobro prestati.

»Al' hot'la bi z mano plesati?« jo skoraj objame.

»Kaj vi ste mogoče srednji napadalec' z Ljubljane?«

»Tiho, gorje, če slišijo moj naglas vaše Vijole,
dobiva v glavo vse te plastične stole.«

In takrat zasliši se muzika: tralalalalala,
zato sta ta dva se po podu divje pognala.

Plesala sta v koraku in ritmu kot zlita,
da ostrmela je vsa navijaška elita.
A kmalu so ga očala in srajca izdala,
Oh, zdaj boš to Urška ti drago plačala.
In res kmalu množ'ca kričala je vsa:
»Gotova sta! Gotova stal!«

V zadnjem hipu sta zapustila divjo zabavo
in zaplesala naravnost v mrzlo sta Dravo.
Morda sta celo življenje žrtvovala,
da bi Maribor in Ljubljana prijatelja postala.
Dobro pa bi bilo, če bi v Dravi živel povodni mož -
za strah slabim ljudem,
še posebej pa oholim in prevzetnim gospem.

Maša Predin, 8. b

URŠKA V 21. STOLETJU

Minili sta že dve stoletji, odkar je povodni mož Urško zvalil v globine Ljubljanice. Vse do tistega dneva ni bilo o njej niti glasu, kot bi utonila v pozabo.

Bil je samo navaden sončen dan v Ljubljani. Sončni žarki so osvetlili prav vsako hišo, vsak obraz, vsako pot. Voda Ljubljanice je mirno vzvalovila in se kmalu zatem spet polegla in nadaljevala svojo pot v neznano.

Naenkrat pa je voda močnejše vzvalovila in iz nje je priplavalo dekle. Bilo je zadihano in leglo je na travo, ki je obdajala reko z obeh strani. Deklica je na sebi imela obleko, ki je bila popolnoma premočena. Na njen zali obraz je sijalo sonce, ki jo je pomirilo, in kmalu je mirno zaspala.

Ko se je čez nekaj časa zbudila, je vanjo strmел obraz. »Si v redu?« jo je vprašal. Počasi je vstala in se zazrla v njegov obraz, v njegove kot ocean modre oči in črne lase. »Si v redu?« je ponovil.

»Seveda. Hvala, da si me rešil, gospodič.«

»Gospodič?! Kje pa misliš, da si? V 19. stoletju?» je rekel in se zasmejal.

Presenečeno ga je pogledala in se ozrla naokrog.

»Kje sploh sem?» je zamišljeno rekla sama pri sebi.

»Na Starem trgu, kje pa,« je odvrnil, kot da je to najbolj samoumevna reč na svetu.

Pogledala je naokoli - a nič ni bilo podobno noči, ko je zapustila ta svet.

»Kako? To ni Stari trg!« je jezno zavpila.

»Si prepričana, da si v redu? Pridi z mano. Nocoj lahko prespiš v mojem stanovanju,« jo je prekinil.

»Hvala,« je rekla in se nasmehnila.

»Skoraj sem pozabil. Kako ti je ime?»

Tarja Zupancič Darko, 4. a

»Urška,« je odvrnila.

»Lepo te je bilo spoznati, Urška.«

»Tudi tebe, gospod ...«

»Primož. In nehaj že s tem gospodičem.«

Skomignila je.

Še več je presenečenje za Urško pa je bilo, ko je stopila v njegovo stanovanje. Stekla je proti črni »škatli« ne steni in se zazrla vanjo.

»Kaj pa je to? Kot bi bilo ogledalo!« je rekla in se ogledovala v njenem odsevu.

»Televizija, mogoče? Resno, od kod pa si ti prišla?«

»Iz Ljubljane sem.«

»Karkoli ... Mislim, da bo boljše, da greš kar spat.«

Prikimala je in legla na kavč nasproti kamina, v katerem je tlel ogenj.

Naslednji dan ...

»Dobro jutro! Bi želela gospodična kaj pojesti?« je rekel in se priklonil.

Nasmehnila se je.

Urška je tako spoznala ljubezen svojega življenja. Počasi se je privadila novemu življenju in pozabila na preteklost. Vedela je, da je njen rešitelj ne bo zapustil, in ko je strmela v njegove oči, je vedela, da se nima ničesar bati. Začela je spoštovati vse druge, postala je skromna in uslužna. To je zgodba o tem, kako lahko ljubezen spremeni človeka.

Katja Kastelic, 9. a

GLOSA O PRIJATELJSTVU

Zaradi njih se mi polepša dan.

Mi prijatelji se pred solzami varujemo kot pelerina,
ker povezani smo kot čebelji panj.

Brez njih srečo iskala bi zaman.

Trenutki z njimi so polni kot ladij marina.
Skupaj plujemo po morju sreče,
čeprav vsak se na kakšnem valu opoteče.
Brez njih prevelika bi bila bolečina,
moje telo bi bilo ena sama odrgnina,
moje srce pa bi se paralo od ran.
Ves svet bi bil mi neznan,
vsak človek na tem svetu bi zbledel
in vsak srečen delček sekunde bi odletel.
Zaradi njih se mi polepša dan.

Dan polepša mi njihov nasmeh.
Včasih, ko počutim se kot smet,
jim ni težko me objet.
Njihov glas pogreje me v teh mrzlih dneh,
pa saj to vendar ni greh?
Naša ljubezen je sladka kot pralina,
in posebna kot sladkoba vina.
Čeprav včasih grenka je kot olje,
še vedno velika je kot polje,
mi prijatelji se pred solzami varujemo kot pelerina.

Konec osnovne šole obžalujem.
Ampak zakaj razdružila bi nas usoda,
saj ta »usoda« tako ali tako je zadnja moda.
Pa vendar žalostno v drugi svet potujem,
kjer načrte si za življenje kujem.
Zdi se mi, da se prebujam iz sanj,
ker družili se bomo vedno manj.
Če prijatelje najeda bolezen,
še jaz po pomoti se od njih nalezem,
ker povezani smo kot čebelji panj.

Najhujši pa je ta prelaz:
Na vrata trka srednja šola
in rešuje se izpitna pola.

Želim si, da bi se ustavil čas,
da lahko zakrila bi si svoj obraz.
Vso svojo lastnino vam predam,
vendar njih nikoli vam ne dam.
Žal konec se nam približuje
in naša pot se oddaljuje.
Brez njih srečo iskala bi zaman.

Aneja Radonjič Ruter, 9. a

GAZELA

Vsi ljudje na svetu živimo, skupaj smo.
Med življenjem veliko prijateljev si pridobimo, skupaj smo.
Naredimo si družine in ustvarjamo stvari
in znova in znova novo znanje dobimo, skupaj smo.
V otroštvu sami ne znamo skrbeti za se,
a v šolah se vsega hitro naučimo, skupaj smo.
Ko odrastemo in najdemo službo,
vsako jutro tja hitimo, skupaj smo.
Nato se nam skupaj počitek bliža
in zato v teh zadnjih dneh za najbližje poskrbimo, skupaj smo.

Maja Kurnik, 9. a

... ne kruha ne dela ni.

Ko usoda na vrata potrka, človeka doleti,
a kaj naj naredi sam, če ne kruha ne dela ni.
Družina strada zaradi drugih,
a kaj, če so sebični, zato ne kruha ne dela ni.
Nekateri od sile bodo si začeli sposojati denar od svojih,
a kaj naj naredijo, če v tej državi ne kruha ne dela ni.
Z novim audijem se vozijo in svojim ljudem ne plačajo,
a jih ni sram, da zaradi njih ne kruha ne dela ni.

Ljudje vzklikajo, a jih nihče ne posluša,
zakaj nas nihče ne posluša, če ne kruha ne dela ni.
A prej ali slej nas bodo poslušali, saj ljudstvo ima glas
in takrat, ne bojo več vzklikali, ne kruha ne dela ni.

Urban Duh, 9. a

GLOSA

**Saj vse v državi že narobe je,
celo družina denarja več nima.
Mogoče nekoč prihodnost bo fina,
ampak z današnjimi politiki ne.**

Dandanes nova podjetja ne nastajajo več,
vsak meče že delavce preč.
Vse več ljudi na cesti živi,
druge pa možnost brezdomstva mori.
Veliko jih tudi v službi trpi
in marsikdo plače več ne dobi.
Tisti, ki se še s kmetijstvom ukvarja,
ga skoraj vsako leto suša udarja.
Dela nikoli ne bo za vse,
saj vse v državi že narobe je.

Veliko družin le en član preživlja,
drug pa doma brezdelje doživlja.
Problem največji pri tem je,
da najslabše otrokom gre,
celo najmlajši v šoli dobijo slabo ime.
Kmalu še kdo od lakote lahko umre,
pa jim ne bo pomagal nihče.
Družine le še ljubezen skupaj drži,
po osnovni šoli otroke le mama uči.
Celo družina denarja več nima.

Verjamem, da v prihodnosti boljše bo,
da ubogih ljudi več toliko ne bo.
Vsak bo ob delu užival
ter tudi svoj vrt doma zalival.
Ne bo umorov in zločinov,
saj vsak bo srečno živel.
Vsak dovolj denarja bo imel,
tudi brez ilegalnih prilivov.
Takšen svet bil bi res prima,
mogoče nekoč prihodnost bo fina.

Res me žalosti,
kakšni ljudje postajajo politiki.
Dandanes politik ni domoljuben
in ne želi dobro državi,
ampak želi, da njegove kraje nihče ne opazi
ter da jo karseda dobro opravi.
Takšen sistem res je poguben,
vsaj nekdo mora biti pogumen
in spremeniti vse,
ampak z današnjimi politiki ne.

Nika Horvat, 9. a

MOJA PRVA GAZELA

Odkar te poznam, vem, da vsak strup zate bi spila, ljubim te!
Da pod svojo čedno upravo skrivaš angelska krila, ljubim te!
V sebi od tistega dne čutim frfotanje metuljev z ogromnimi
krili.
Zate bi vsako noč na ledenem snegu prenočila, ljubim te!
Verjetno si greh, kot jabolko iz raja, a ne bi obžalovala
izgnanstva.
K tebi me veže neka moč, neka vez, neka sila, ljubim te!
Morda ne razumeš, a si moj navdih, moja muza.

Ves papir na svetu bi porabila, da pesem o tebi bi izlila, ljubim te!

Ob tebi podivja bitje mojega krhkega srca.

Pot na konec sveta bi do tebe prehodila, ljubim te!

Tvoji lasje so kot iz zlatih sončnih žarkov pleteni.

Tvoj glas je nebeški, kot bi ga uročila vila, ljubim te!

In v tvoje oči sta se morje in nebo izlili.

Vsakega drugega ljubimca bi zavrnila, ljubim te!

Če mi je kdo namenjen, na kožo pisan, si to ti, le ti.

Vso svojo dušo, svoje srce in misli bi ti podarila, ljubim te!

Skozi dni temačne in osivele me upanje na naju žene.

Verjemi, da bi vsako oviro med nama zdrobila, ljubim te!

Vse: zrak, voda in toplota, nič se ne kosa s tabo.

Vedi, da ob tebi ničesar ne bi rabila, ljubim te!

A žal me tvoj pogled vsakič znova prezre, kot duha.

In ta bolečina, sili me, da sem vse svoje solze potočila, ljubim te!

Ne razumem zakaj, a ne morem naprej in nimam oči za ostale.

Očitno z dušo bova ostali sami, a morda se bo še ta razdrobila, saj je mila, ljubim te!

Mitja Žužek, 9. a

GLOSA

Vsak ni, za kogar se izdaja.

Družinski človek naj bi bil,

a rad bi za denarjem se podil,

vsem zanemarjen razum postaja.

Družino človek vedno je imel,

nikoli vanjo ni dvomil,

vselej lahko je k njej letel,

nikoli ni je zlomil.

A s časom vse se spremeni,

kot bi pričakoval,

človek zdaj družino razpusti,

čprav jo dolgo je koval.
Le redke res enak ostaja,
vsak ni, za kogar se izdaja.

Nek hudobnež, denarja željan,
vidi lepo žensko v lokalu, seveda pijan.
Dekle družine si želi,
morda celo otroke, in nekaj prijaznosti.
Hudobnež bliskovito jo omreži,
z obljubami, lažmi jo hitro poroči,
denar ji vzame, hišo zgradi,
nato po enem prepiru se vse spremeni.
Njo od hiše je spodil,
družinski človek naj bi bil.

Nekje drugje nek oče ves čas dela,
da družino preskrbi,
ker neljubeča mama službe nima,
ima on vse več skrbi.
Otroci so mu v breme,
šef ga pri miru ne pusti,
sploh ne ve več, kaj ga žene,
jezo le še sam gasi.
Družino ima, otroke je dobil,
a rad bi za denarjem se podil.

Svet v vseh pogledih je drugačen,
marsikdo je vedno lačen.
Nisi vsega ti sam kriv,
saj ob rojstvu čustva si dobil.
Imaš dobra, slaba in vse, kar je vmes,
če vsa za dobro uporabiš,
družino imaš lahko, prav zares.
A pomni za vedno,
brez pameti ni raja,
vsem zanemarjen razum postaja.

Mitja Žužek, 9. a

GAZELA

Tvoja ustvarjalna volja vedno **gori**, zakaj ne bi?
Pusti ji, da po svoje **nori**, zakaj ne bi?
Posebnost in drugačnost se vedno izražata.
Naj tvoje delo med drugimi samo **žari**, zakaj ne bi?
Morda bo navdihnilo vse vrste ljudi,
saj tisti brez vsakega čara se sam **umori**, zakaj ne bi?
Ni vse samo v zabavi.
Za ustvarjalne ljudi se vedno delodajalec **bori**, zakaj ne bi?
Denar dandanes vse več pomeni.
Duševno svobodo le hitro rešiti, še preden pade na **čeri**, zakaj
ne bi?

Domen Omahen, 9. a

NEPOPOLNA GLOSA

Pišem, ker moram pisati.
Na silo si najti navdih.
A v moji glavi se ustvarja prepah,
ker pišem, ker to pač moram znati.

Ura je bila polnoč,
trudil sem se zaspati,
naenkrat v glavo sem dobil misel,
napisal pesem,
ki je imela smisel,
zdaj pa le
pišem, ker moram pisati.

Dobil sem ukaz od njih,
da napišem pesem,

saj ne morem biti resen,
če moram
na silo si najti navdih.

Moteči dejavniki onemogočajo stih,
koncentracije ni,
njim to lahko se zdi,
a v moji glavi se ustvarja prepih.

Nekako to moram izpeljati,
rad bi se uprl, ni mi všeč.
V obraz sem že ves rdeč,
ker pišem, ker to pač moram znati.

... Vprašajte se zdaj,
ta glosa ni popolna, zakaj?
Zakaj vsi drugi vse popolno naredijo?
Tukaj je problem,
sistem,
ker vsi drugi le-temu sledijo ...

Hana Dežman-Radorjič, 7. b

Eva Štingl, 9. b

DRUŽINA JE KOT MOZAIK

Družina vesela, žalostna, tesna ali ne je pravi mozaik;
pisan, pikčast ali črtast, vsako mnenje, pravi mozaik;
Skupna drža in ljubezen je pomembna in trenutki;
nepozabni z nami živijo, naše doživetje, pravi mozaik;
mama, oče, sestra in brat pod isto streho življenje delijo;
saj družina je samo ena, naše skupno mišljenje, pravi mozaik;
ni pa le ljubezen tista, ki nas veže;
prijateljstvo, to, da stojimo z ramo ob rami, ne pa imetje,
pravi mozaik.

Tatjana Jerković, 9. b

GLOSA

Le zakaj bi še živeli,
krut svet nas obdaja,
resnica nas ne osvobaja,
ko vsaj upanje bi še imeli.

Resničnost nas vsak dan preganja,
za sanje več prostora ni,
jaz, ti, mi vsi,
vsakdo svojo srečo sanja,
a sreča le je prazna marnja.
Kaj bo jutri, se sprašujem,
z odgovorom pa omahujem.
Ljubezen le iz knjig poznamo,
padli v globoko smo omamo,
le zakaj bi še živeli.

Kaja Maister, 8. b

Prevladala sovraštvo sta, laži,
prijateljstvo ni več vrlina,
Slovenija ne domovina.
Prosimo, naj se kaj spremeni,
a nihče ne odgovori.
Ljudje smo vedno bolj pregrešni,
zaradi denarja smo požrešni.
Vsak samo ljubezen išče,
a od čustev je ostalo pogorišče,
krut svet nas obdaja.

Upamo na boljše čase,
ko v sanjah iščemo poti,
a zjutraj nas sonce prebudi,
enako je za vse rase,
ne verjamemo več vase.
Nikamor več se ne da skriti,
obupa ni mogoče pozabiti.
Čeprav kljubujemo temu svetu,
temu uničenemu planetu,
resnica nas ne osvobaja.

A glavo proti nebu dvigam,
bijem ta neskončni boj,
povzdignem glas visoko svoj,
kaj bo jutri, zdaj ugibam,
spomine na preteklost sežigam.
Kljub vsemu v boljši jutri verjamem,
za tem mnenjem vedno ostanem.
A težava pri tem je,
da ne verjamejo ljudje,
ko vsaj upanje bi še imeli.

Glavna urednica: Danica Gotlih
Izbor literarnih del: Danica Gotlih, Tanja Gobar,
Lidija Šenekar
Izbor likovnih del: Sabina Golež
Jezikovni pregled: Danica Gotlih, Tanja Gobar

Naklada: 220 izvodov

Tisk: ARTPRO d.o.o.
Ljubljanska cesta 43a
1241 Kamnik

Naslovnica: Sanja Marković, 7. a:
Jabolko ne pade daleč od drevesa

CIP – KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI
Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2014; Maribor)
Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev Maribor
/ Maribor, 8. februar 2014; [urednica Danica Gotlih]. –

ISBN 1581-5781

COBISS-ID 46991105

